

[E. Friis.]

gang af Lovforslaget. Jeg ønsker at karakterisere det som frisindet og tidsmæssigt. Det vil, ophøjet til Lov, ikke komme til at genere nogen levende Sjæl, men det vil være til Gavn for os alle. Det er ikke for Restaurationernes eller Dansemusikkens Skyld, det er andre og betydningsfuldere Forhold, det gælder, det er selve det levende Liv af i Dag, der har sprængt de hidtidige Rammer, de hidtil raadende Lovbestemmelser. Det er nu dette høje Tings Sag paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag at skabe nye, frie og friske Forhold paa de omhandlede Omraader i Pagt med Lovforslagets Aand og Hensigt.

Jeg agter ved Forhandlingernes Slutning at stille Forslag om Udvalgsbehandling.

Vanggaard: Den bestaaende Lov er fra 1922, ældre er den ikke. Det Omraade, der her lovgives paa, plejer man ikke at regne for et af de Omraader, hvor Udviklingen, som man taler saa meget om, skrider frem med saa voldsom Hast, at det nu skulde være nødvendigt at omkalfatre de Bestemmelser, der blev truffet i 1922; de var Resultatet af en Kommissionsbetænkning, og Loven blev i 1922 vedtaget enstemmigt i dette Ting. Vi fra vor Side er derfor ikke særlig Tilhængere af en Ændring i Helligdagsloven. Paa et enkelt Punkt, nemlig den bestaaende Lovs § 5, kan der dog, mener ogsaa vi, være Anledning til en nærmere Undersøgelse. I Lovforslaget opretholdes den nuværende Lovs § 1. Der er kun den Ændring, at Ordet „Arbejdssysler“ er erstattet af Ordet „Beskæftigelser“, saaledes at det bestemmes, at saadanne Beskæftigelser i eller uden for Huset, der ved den Larm, de medfører, eller i øvrigt ved den Maade, hvorpaa de foretages, forstyrrer Helligdagens Fred, er forbudt. I § 1 i Lovforslaget holder man altsaa ikke blot paa, at selve Gudstjenesten ikke maa forstyrres, men man holder fortsat paa, at Helligdagens Fred ikke maa forstyrres ved Larm, der fremkommer fra Arbejdssysler eller Beskæftigelser. Det ærede Medlem Hr. E. Friis talte om logiske Betragtninger. Jeg synes, det er ganske ulogisk, at Larm fra Arbejdssysler, som kan forstyrre Helligdagens Fred, altsaa ikke specielt Gudstjenesten, er forbudt, mens man derimod sletter det, der staar i den bestaaende Lov, nemlig at Larm, der fremkommer fra offentlige Forlystelser eller støjende Øvelser eller højrøstede Drikkelag eller Sammenkomster paa Beværtningssteder, er tilladt, naar blot den ikke forstyrrer selve Gudstjenesten.

Disse Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag staar direkte i Modstrid til hinanden. Al Larm, der stammer fra Arbejdssysler, regner man fremdeles som forstyrende Helligdagens Fred, men anden Larm er ikke forstyrende, naar den ikke forstyrrer selve Gudstjenesten.

Det ærede Medlem udtalte sig imod den bestaaende Lovs § 2 a. om Drikkelag i Beværtningslokaler, der kan medføre en saadan Støj, at de omboende derved kan forulempes. Han mener, at denne Bestemmelse er forældet, og at den bør bortfalde. Vi kan sikkert alle dele den Betragtning og glæde os over, at støjende Drikkelag her i Landet, ikke mindst paa Helligdagene, nu vistnok er meget sjældne. Vi har i Danmark en saa umaadelig høj Spiritusbeskatning, en Beskatning, der er dobbelt saa høj som i vore Nabolande mod Syd og mod Øst, at vi omtrent har Spiritusforbud for Smaakaarsfolk og Middelstand. Der er derfor ikke den lette Adgang til Spiritus, som der har været tidligere, og foruden Beskatningen har de almindelige kulturelle Fremskridt og Følelsen af støjende Drikkelags Utilbørlighed naturligvis gjort deres til, at disse nu er meget sjældne, men jeg tror, vi alle kan være enige om, at en Forstyrrelse af Helligdagsfreden ved støjende Drikkelag vil være en af de beklageligste Former for Forstyrrelse af Helligdagens Fred, og udelukket, at de kan finde Sted i vore Dage, er det jo heller ikke. Jeg synes derfor, at den paagældende Bestemmelse bør blive staaende, og ligeledes bør, mener jeg, Forbudet imod de offentlige Forlystelser og støjende Øvelser, som kan medføre Uro og forstyrre Helligdagsfreden, bevares.

Helligdagens Fred vil man altsaa kun skærme mod Spektaklerne fra eventuelle Arbejdssysler eller Beskæftigelser, ellers vil man kun skærme selve Gudstjenesten, men ellers ikke bidrage til Opretholdelse af det, vi kalder den stille Tid i Kirketiden. Jeg har sagt, at det er inkonsekvent, og det vil vi fra vor Side bestemt modsætte os, saa meget mere som der jo ogsaa er noget, der hedder Husandagt, og den er ikke blevet mindre hyppig, efter at vi har faaet Radioen. Der er mange Mennesker i vort Land, der hører Radiogudstjenester, og det foregaar altsaa ikke i Kirken, det er ikke beskyttet mod den Støj, der tales om, beskyttet er kun selve det, man officielt plejer at forstaa ved Begrebet Gudstjeneste. Ikke mindst som Følge af Radioen er der netop her sket en Udvikling — det ærede Medlem Hr. E. Friis talte om, at man skulde forstaa Udviklingen —, der gør det aldeles rigtigt og